

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **I. M.**, zast. Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou se sídlem v Černošicích, Školní 1238, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 7. 2004, č. j. 59 Az 574/2003 – 35,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 7. 2004, č. j. 59 Az 574/2003 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 7. 2004, č. j. 59 Az 574/2003 - 35, jímž bylo zastaveno řízení a současně rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud vyšel při svém rozhodování z toho, že řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 4. 2003, č. j. OAM-203/VL-10-JE02-2002, je třeba zastavit podle ustanovení § 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), správně však podle ustanovení § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), za použití ustanovení § 33 zákona o azylu, protože v průběhu řízení o žalobě v době od 17. 12. 2003 do 1. 7. 2004 nebylo známo místo pobytu stěžovatele jako žalobce, který nečinil základní procesní úkony a tato skutečnost po dobu 90 dnů bránila soudu vydat rozhodnutí ve věci. Stěžovatel jako žalobce se totiž domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno shora uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,

ze dne 30. 4. 2003, jímž bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, protože se stěžovatel, ač řádně předvolán, opakovaně nedostavil k pohovoru dne 13. 3. 2003 a dne 18. 4. 2003, aniž svou neúčast omluvil, a na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možno rozhodnout. Stěžovateli se však nepodařilo opakovaně doručit soudní písemnosti. Dne 29. 10. 2003 zjistil krajský soud z databáze Ministerstva vnitra, že stěžovatel byl od 26. 6. 2003 hlášen k pobytu na adrese P. 5, R. 41, ubytovna, ale podle sdělení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, jež bylo doručeno soudu dne 22. 12. 2003, byla tato ubytovna po povodních roku 2002 zrušena. Později byl stěžovatel hlášen k pobytu na adrese P. 5, B. 651/3, ale podle sdělení téže součásti Policie České republiky, doručeného soudu dne 5. 5. 2004, se stěžovatel jako cizinec na této adrese nezdržuje trvale, nýbrž pouze příležitostně, a pokus o zastižení, ani o schůzku se nezdařil. Posléze pak dne 8. 6. 2004 vedoucí evidenčního odboru Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha a dne 24. 6. 2004 vedoucí oddělení cizinecké policie Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha písemně soudu potvrdili, že jiná adresa stěžovatele, než P. 5, B. 651/3, není známa. Se zřetelem k ustanovení § 33 zákona o azylu, podle něhož soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci, dospěl krajský soud k tomu, že je třeba řízení zastavit s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V kasační stížnosti proti tomuto usnesení Krajského soudu v Plzni stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, pokud tento soud dospěl k tomu, že řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 4. 2003, č. j. OAM-203/VL-10-JE02-2002, bylo nutno zastavit z důvodu uvedeného v ustanovení § 33 zákona o azylu.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatnil důvod, který je uveden v ustanovení § 103 odst.1 písm. d) a e) s. ř. s., tedy, že usnesení krajského soudu o zastavení řízení je nepřezkoumatelné a nezákonné. Především namítl, že toto usnesení je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť závěry soudu o rozhodných skutečnostech (stěžovatel nečinil základní procesní úkony v době od 17. 12. 2003 do 1. 7. 2004 a tato skutečnost po dobu 90 dnů bránila soudu vydat rozhodnutí ve věci) nevyplývají z odůvodnění usnesení. Je tomu tak proto, že z usnesení krajského soudu nelze zjistit, z jakého důvodu nezjištění pobytu bránilo nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Z odůvodnění usnesení nevyplývá, které konkrétní procesní úkony stěžovatele měl krajský soud na mysli, a proto nelze přezkoumat, zda jejich absence skutečně bránila rozhodnutí ve věci. Toto pochybení je o to výraznější, že žaloba stěžovatele obsahovala všechny náležitosti, byla určitá a srozumitelná a na jejím základě mohl soud pokračovat v řízení a rozhodnout. Stěžovatel rovněž namítl, že v jeho případě nebyly naplněny zákonné podmínky ustanovení § 33 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že na adrese P. 5, B. 651/3, kam se v rozhodné době přihlásil k pobytu, také ve skutečnosti bydlel a bydlí i dosud. Jelikož je zaměstnán, mohlo se z důvodu časové náročnosti jeho zaměstnání pouze stát, že nebyl na uvedené adrese zastižen. Rozhodně se však nezdržoval, resp. nebydlel na jiném místě. S ohledem na skutečnost, že z usnesení krajského soudu nevyplývají data pokusů o doručení soudních písemností a pokusů o zastižení či o schůzku, nemůže se stěžovatel k této záležitosti blíže vyjádřit. Zásadně však není možné přehlédnout, že podle ustálené soudní praxe platí, že o neznámý pobyt určité osoby se nemůže jednat tam, kde je tato osoba nepřítomna jen po omezenou dobu, a to i když během této omezené kratší doby není její adresa přesně známa. Krajský soud však v rozporu s uvedeným dospěl k závěru, že místo pobytu stěžovatele nelze zjistit, a to pouze na základě sdělení, že na hlášené adrese pobytu se stěžovatel zdržuje příležitostně a že jiná adresa jeho

pobytu není cizinecké policii známa. Tento soud ale nevznesl již dotaz za účelem objasnění toho, co se rozumí příležitostným pobytem a zejména, kdo poskytl takovou informaci. Šetření, které provedl krajský soud za účelem zjištění pobytu stěžovatele, tak nemohlo být dostačujícím podkladem pro spolehlivý závěr o tom, že místo pobytu stěžovatele nelze zjistit. Krajský soud rovněž přehlédl, že rozhodnou skutečností pro aplikaci ustanovení § 33 zákona azylu je nemožnost zjištění místa pobytu a nikoliv jeho neznalost. Přesto však tento soud hovoří v odůvodnění svého usnesení o tom, že místo pobytu stěžovatele nebylo známé a toto zjištění vzal chybně za základ svého postupu podle ustanovení § 33 zákona o azylu. Navíc ovšem ani tvrzená skutečnost, že údajně nebylo možné zjistit pobyt stěžovatele, nebránila bez dalšího rozhodnout ve věci. V tom případě mohl krajský soud stěžovateli ustanovit opatrovníka podle § 29 odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. a nikoliv nečinně čekat na uplynutí 90 denní lhůty, aby měl příležitost formálně aplikovat ustanovení § 33 zákona o azylu. Teprve v případě, že by řádně a včas ustanovený opatrovník nebyl schopen činit úkony ve věci nezbytné pro projednání podané žaloby a pro rozhodnutí soudu o věci samé, přicházela by v úvahu aplikace ustanovení § 33 zákona o azylu.

Stěžovatel jako cizinec současně požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože v opačném případě by návrat do země původu byl pro něho velmi těžký. Veškeré jeho vazby k domovské zemi byly totiž zeslabeny nebo úplně zanikly, kdežto na území České republiky má vytvořeno zázemí a podmínky pro řádný a důstojný život. Bezodkladné vycestování by proto pro něho znamenalo nenahraditelnou újmu. Přiznání odkladného účinku se navíc nemůže dotknout práv třetích osob a nebylo by ani v rozporu s veřejným zájmem.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se k tomuto opravnému prostředku nebude vyjadřovat a odkázalo na obsah správního spisu. Neshledalo však důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadené usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 7. 2004, č. j. 59 Az 574/2003 - 35, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 4. 2003, č. j. OAM-203/VL-10-JE02-2002, bylo zastaveno řízení o udělení azylu stěžovateli podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, protože ten se jako žadatel o udělení azylu, ač řádně předvolán, opakovaně nedostavil k pohovoru dne 13. 3. 2003 a dne 18. 4. 2003, aniž svou neúčast omluvil, a na základě do té doby zjištěných skutečností nebylo možno ve věci rozhodnout. Stěžovatel v žalobě proti tomuto rozhodnutí, kterou datoval dnem 25. 6. 2003, zcela obecně uvedl, že správní orgán v předchozím řízení porušil některá ustanovení správního řádu, a to konkrétně ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46. V důsledku těchto pochybení je pak správní rozhodnutí nezákonné, protože nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci, následkem toho byla i nesprávně posouzena žádost o udělení azylu, důkazy, které byly opatřeny za účelem vydání rozhodnutí, byly neúplné a znemožňovaly správně usuzovat na skutkové i právní otázky důležité pro rozhodnutí, které tak ani nevyplývá ze zjištěných podkladů. Uvedl, že Moldavsko opustil z důvodů obav o svůj život a že pokud po podání žádosti o udělení azylu bydlel v soukromí, vždy se řádně přihlásil na příslušné součásti cizinecké policie a správnímu orgánu též hlásil tuto adresu jako adresu pro doručování. Stěžovatel

konkrétně namítl, že nemůže souhlasit s tvrzením správního orgánu, že se opakovaně, bez řádné omluvy, nedostavil k provedení pohovoru. V rozhodné době byl přihlášen na adrese Ch., H. 3, ubytovna, ale ani jedna výzva k pohovoru mu na tuto adresu nebyla doručena. Krajský soud dne 29. 10. 2003 zjistil v databázi Ministerstva vnitra, že se stěžovatel měl od 26. 6. 2003 zdržovat na adrese P. 5, R. 41, ubytovna. Na tuto adresu proto doručoval do vlastních rukou stěžovateli usnesení ze dne 22. 9. 2003, č. j. 59 Az 574/2003 - 12, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce, vyjádření žalovaného a výzvu s poučením dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., ale tato zásilka byla dne 5. 11. 2003 doručovatelem uložena, adresátem nevyzvednuta a dne 24. 11. 2003 vrácena odesílateli. Po žádosti krajského soudu o doručení uvedených písemností na příslušnou součást cizinecké policie sdělil dne 17. 12. 2003 odbor pátrání a kontroly pobytu Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha tomuto soudu, že požadované písemnosti nebylo možno doručit, protože ubytovna je po povodních v roce 2002 zrušena. Krajský soud proto znovu doručoval již uvedené písemnosti stěžovateli na adresu P. 6, Š. 59/3, avšak i tato zásilka byla dne 31. 12. 2003 doručovatelem uložena, adresátem nevyzvednuta a dne 19. 1. 2004 vrácena odesílateli. Po další žádosti krajského soudu o doručení uvedených písemností stěžovateli na příslušnou součást cizinecké policie ze dne 27. 1. 2004, pokusu tohoto soudu o doručení těchto písemností stěžovateli na adresu P. 5, B. 651/3, dne 8. 3. 2004 (zásilka byla poštou vrácena dne 11. 3. 2004, že adresát je na této adrese neznámý) a opětovné žádosti krajského soudu o doručení předmětných písemností stěžovateli na adresu P. 5, B. 651/3, prostřednictvím cizinecké policie ze dne 7. 4. 2004, byl dne 5. 5. 2004 doručen krajskému soudu záznam policisty Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha bez data, že „při opakovaném šetření v místě bydliště výše uvedeného cizince v ranních, odpoledních i večerních hodinách nebyl zastižen. Bylo hovořeno s ubytovatelkou paní A. Š., která sdělila, že cizinec se na této adrese zdržuje příležitostně. Sjednala nám s ním schůzku, na kterou se nedostavil“. Nedoručené písemnosti již uvedené byly současně vráceny. Krajský soud pak v úředním záznamu ze dne 10. 5. 2004 konstatuje, že od 19. 1. 2004 nelze zjistit místo pobytu stěžovatele a tato skutečnost brání rozhodnutí ve věci. Po zjištění u evidenčního odboru Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (na základě žádostí ze dne 14. 5. 2004 a ze dne 2. 6. 2004) ze dne 21. 5. 2004 a ze dne 8. 6. 2004 a u Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 24. 6. 2004, že I. M. je hlášen k pobytu na adrese P. 5, B. 651/3, u A. Š., vydal Krajský soud v Plzni dne 19. 7. 2004 pod č. j. 59 Az 574/2003 - 35, usnesení o zastavení řízení, jež je napadeno kasační stížností.

Podle ustanovení § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Úkolem Nejvyššího správního soudu při přezkumu usnesení zastavujícího řízení o žalobě v azylové věci je zde pouze posoudit, zda krajský soud dostatečně zjistil všechny skutečnosti podstatné pro zjištění místa pobytu stěžovatele a zda postupoval v souladu s těmito zjištěními. K tomuto posouzení je však třeba, aby z napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, jakým způsobem v tomto směru krajský soud postupoval, které skutečnosti vzal za prokázané a ze kterých skutečností vycházel pro svůj závěr o tom, že podmínky ustanovení § 33 zákona o azylu byly splněny.

V posuzované věci však všechny tyto skutečnosti nelze z odůvodnění napadeného usnesení zjistit, neboť v uvedeném usnesení krajský soud omezil svůj právní závěr o nutnosti zastavit řízení pouze na konstatování, že „v průběhu řízení o žalobě v době od 17. 12. 2003 do 1. 7. 2004 nebylo známo místo pobytu žalobce, který nečinil základní procesní úkony a tato skutečnost po dobu 90 dnů bránila soudu vydat rozhodnutí ve věci“.

Z ustanovení § 33 zákona o azylu vyplývá, že soud řízení zastaví, jsou-li současně splněny dvě zákonné podmínky. První podmínkou je prokázaná skutečnost, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce), a druhou podmínkou je to, že tato skutečnost brání po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

Z obsahu spisu vyplývá, že krajský soud vyvinul požadované úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele a podle odůvodnění napadeného usnesení zjistil, že od 27. 1. 2004 měl být stěžovatel hlášen na adrese P. 5, B. 651/3, u A. Š. a podle zprávy policisty Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha bez data, která však došla krajskému soudu dne 5. 5. 2004, i to, že se stěžovatel na této adrese podle ubytovatelky A. Š. zdržuje, byť příležitostně.

Nejvyšší správní soud má za to, že právě toto zjištění mělo být výchozím předpokladem pro posouzení toho, zda z něho lze dovodit, že „nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu“.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je však nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona o azylu) dána jen tam, kde krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele (zjištění hlášeného místa pobytu v evidenci cizinecké a pohraniční policie, doručení soudních písemností soudním doručovatelem nebo orgány justiční stráže, prostřednictvím držitele poštovní licence nebo příslušného policejního orgánu, apod.) a přes toto úsilí a případné další pátrání v příslušných evidencích, např. úřadů práce, Rejstříku trestů, Vězeňské služby, pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý.

O takovou věc zde však nešlo.

Krajskému soudu je třeba především vytknout nepřípustně extenzivní výklad zákonného pojmu „nelze zjistit místo pobytu žadatele“, jež je jedním z předpokladů aplikace ustanovení § 33 zákona o azylu. Krajský soud totiž chybně ztotožňuje nemožnost zjistit místo pobytu žadatele s neznalostí místa pobytu žadatele, které fakticky staví do jedné roviny a v neznalosti momentálního místa pobytu bez dalšího spatřuje jednu ze zákonných podmínek pro zastavení řízení dle § 33 zákona o azylu. Rozhodnou skutečností pro aplikaci ustanovení § 33 zákona o azylu a pro zastavení řízení však není neznalost místa pobytu stěžovatele, ale nemožnost zjištění místa pobytu žadatele o udělení azylu, která předpokládá vyvinutí určitého intenzivního úsilí ke zjištění místa pobytu, jež ovšem nepřineslo žádoucí, resp. vůbec žádný výsledek. Tento nesprávný názor krajského soudu pak nalezl odraz v tom, že tento soud vyvodil ze zjištěných skutečností vadné a předčasné právní závěry. Krajský soud nehodnotil skutečnosti vyplývající ze zprávy policisty Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha bez data, která došla krajskému soudu dne 5. 5. 2004, podle své úvahy, a to ani jednotlivě, ani v jejich vzájemné souvislosti. Z této zprávy policisty, jejíž obsah je uveden výše, nevyplývá kolikrát nebyl stěžovatel na této adrese policisty zastižen (opakovaně může znamenat i dvakrát), není v ní ani rozvedeno, co do četnosti, co se rozumí příležitostným pobytem stěžovatele v bytě na této adrese a zejména z ní vůbec

nevyplývají důvody nepřítomnosti stěžovatele, např. v důsledku jeho zaměstnání mimo bydliště. To vše bylo možno objasnit výslechem ubytovatelky A. Š. a policisty, který prováděl prošetřování pobytu stěžovatele na adrese P. 5, B. 651/3. Se zřetelem k tomu má Nejvyšší správní soud za to, že místo pobytu žadatele ve smyslu ustanovení § 33 zákona o azylu bylo zjištěno (P. 5, B. 651/3, kde se zdržuje příležitostně) a z tohoto důvodu již nemohlo jít ani o neznámé místo pobytu stěžovatele. O takové místo pobytu totiž nemůže jít tam, kde je osoba nepřítomna v bytě jen po omezenou kratší dobu a po tuto dobu není místo jejího faktického pobytu přesně známo. Tak je tomu zejména v případech zaměstnání, jež jsou vzdálená od místa bydliště. O tom svědčí ostatně i to, že stěžovatel krátce po vydání a rozeslání napadeného usnesení krajského soudu ze dne 19. 7. 2004 se dostavil k tomuto soudu, kde dne 19. 8. 2004 toto usnesení osobně převzal.

Nejvyšší správní soud podotýká, že devadesátidenní lhůtu uvedenou v § 33 zákona o azylu není možno počítat od data, kdy věc krajskému soudu napadla, ale až od data, kdy poprvé vyšla najevo skutečnost, že místo pobytu žadatele o udělení azylu nelze zjistit, pokud se tato skutečnost posléze ukáže pravdivou i ve světle ostatních provedených důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 12/2004). Z napadeného usnesení krajského soudu nelze přezkoumatelně seznat, z jakého důvodu nezjištění místa pobytu stěžovatele, resp. tvrzené neznámé místo jeho pobytu od 17. 12. 2003 do 1. 7. 2004, bránilo nejméně po dobu 90 dnů soudu vydat rozhodnutí ve věci. Krajský soud v tomto směru pouze uvedl, že stěžovatel „nečinil základní procesní úkony“; jaké konkrétní procesní úkony měl krajský soud na mysli však z odůvodnění napadeného usnesení nevyplývá a nelze proto ani přezkoumat, zda jejich absence bránila rozhodnutí ve věci, jak to požaduje ustanovení § 33 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti shora uvedenému usnesení Krajského soudu v Plzni je opodstatněná z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.), proto toto usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst.1 s. ř. s.)

V tomto řízení bude krajský soud vycházet ze závěrů Nejvyššího správního soudu, které jsou vysloveny v tomto zrušovacím rozsudku, a musí znovu posoudit, zda byly či nebyly splněny zákonné podmínky pro postup ve smyslu § 33 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2, věta první, s.ř.s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu